

betalingsinstitutter bør hverken have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør heller ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlemmer af et betalingssystem.

(16) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastruktur-tjenester. En sådan adgang bør imidlertid være omfattet af de nødvendige krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Udbydere af betalingstjenester, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør over for deltagerne i betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk f.eks. kortordninger med fire aftalepartnere og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Fællesskabet af de forskellige kategorier af udbydere af betalingstjenester med tilladelse, er det ifølge betingelserne i deres tilladelse nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og adgang til betalingssystemer. Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter med tilladelse og kreditinstitutter, så enhver udbyder af betalingstjenester, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur-tjenester på samme vilkår. Det er hensigtsmæssigt at fastsætte regler for forskellig behandling af udbydere af betalingstjenester med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 8 i direktiv 2000/46/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i omkostninger hos udbyderne af betalingstjenester. Dette berører ikke medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer¹⁴⁾ og heller ikke Den Europæiske Centralbanks (ECB) og Det Europæiske System af Centralbankers (ESCB) kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer, jf. artikel 105, stk. 2, i traktaten og artikel 3.1 og artikel 22 i ESCB-statutten.

(17) Bestemmelserne om adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer,

der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrencé med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. De omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, f.eks. kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og pengeoverførselstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrencé, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, vil det i princippet ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse betalingssystemer. Ikke desto mindre bør sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrencé på betalingsmarkederne.

(18) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed i forretningsbetingelser og oplysningskrav vedrørende betalingstjenester.

(19) Direktivet bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger og heller ikke på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.

(20) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Medens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at aftale andet. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder¹⁵⁾, bør behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.